

Прича иде овако...

Крене једног дана Власт неким својим послом и наиђе на стари Храст. Стане Власт испред Храста, не показујући ни најмању жељу да га заобиђе.

"Шта је матори, шта си се удрвенио тако?" - рече Власт. "Склањај ми се с пута, видиш да ми стојиш на коридору?"

"Не могу, и поред најбоље воље", одговори Храст трпељиво. "Ја сам дрво, стојим овде на овом истом месту већ шестсто година. Мислиш да се не би' и сам померио да немам ово проклето корење."

Власт је и даље стајала испред дрвета и нервозно тупкала ногом. "Види, деда, ја не знам кога си до сада фолирао са тим будалаштинама, али мене нећеш. Поготово с тим корењем, а ако имамо у виду шта све имам намеру да искореним. Него, ајде, мичи се, жури ми се. Будућност чека."

"Ја разумем твоју журбу, али заиста нисам у стању да испуним твоја очекивања. Једноставно не могу да се померим, па било ко да ми то тражи", узврати Храст, покушавајући да својим хладом охлади саговорника.

"Чекај, је л' ти то сад рече да сам ја било ко? Знаш ли, бре, ти ко сам ја и шта ја теби могу

да урадим? 'Оћеш сад да те исечем овде, на лицу места, на паркет да те направим?" - црвенела се Власт у лицу и одсечно показивала према широком стаблу.

Мирно и са поносом, Храст је покушао да одговори на претње. "Не верујем да би тако нешто било могуће. Народ ме не би дао, ја сам са њима шест векова."

"Мојне...?" - презриво ће Власт. "Па 'оћеш сад да организујем једно истраживање, па да видиш кога народ више подржава - нову власт или старо дрво? Било коју власт и било које дрво? Ову власт или ово дрво?"

"Браниће ме, сигурно" - Храст је био упоран.

